

POSTANOWIENIE

19 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 19 lutego 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M.J.

przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.

o ustalenie, ewentualnie o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 10 stycznia 2023 r., I ACa 57/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od Banku spółki akcyjnej w W. na rzecz M.J. 5400 zł zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 stycznia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 28 października 2020 r.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, zaskarżając go w całości. Wskazał, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Po pierwsze,

wskazuje na konieczność dokonania wykładni art. 189 i art. 365 § 1 k.p.c. w zakresie rozstrzygnięcia, czy konsument posiada interes prawny w ustaleniu nieważności umowy, jeśli przysługuje mu dalej idące roszczenie o zapłatę. Po drugie, zdaniem skarżącego wykładni wymaga art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 6 ust.1 dyrektywy 93/13 w zw. z art. 69 ust. 1 i 2 Prawa bankowego ze względu na przyjmowanie odmiennych poglądów co do możliwości dalszego obowiązywania umowy kredytu po usunięciu z niej klauzul abuzywnych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł m.in. o „nieprzyjęcie” skargi do rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Sąd Najwyższy nie dostrzega w niniejszej sprawie potrzeby dokonania wykładni wskazywanych przez skarżącego przepisów. Do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga się bowiem wykazania, że treść i znaczenie przepisu nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni (zob. postanowienie SN z 21 listopada 2023 r., I CSK 4931/22).

Kwestia interesu prawnego w żądaniu ustalenia nieważności umowy kredytu denominowanego lub indeksowanego do waluty obcej była już wielokrotnie przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego. Możliwość dochodzenia roszczenia o zwrot zapłaconych rat kredytu nie eliminuje interesu prawnego w żądaniu ustalenia nieistnienia stosunku prawnego w związku z nieważnością umowy kredytu. Wyrok zasądzający świadczenie restytucyjne na rzecz kredytobiorcy nie rozstrzygałby bowiem – ze skutkiem wynikającym z art. 365 § 1 k.p.c. – czy

stosunek kredytu został nawiązany (zob. m.in. wyroki SN z 17 marca 2022 r., II CSKP 474/22, OSNC-ZD 2022, nr 4, poz. 44, i z 28 lipca 2023 r., II CSKP 611/22).

W odniesieniu do drugiej ze wskazanych w skardze kwestii w wcześniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych rzeczywiście można było wyodrębnić różne stanowiska. Kres tej rozbieżności położył jednak Sąd Najwyższy w punkcie drugim uchwały składu całej Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22 (OSNC 2020, nr 12, poz. 118), stwierdzając że w razie niemożności ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹, 3 i 4 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2, § 2 pkt 7 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(E.M.)

[a.ł])